I vildmarken

ÄFVENTYR I CANADA.
AF TOM YOUNG.

(Forts. fr. föreg. n:r)

Matförrådet utgjordes av soltorkad fisk och rökt, salt kött. Några tömda whiskybuteljer visade, att de även lyckats skaffa sig lämpligt dryckjom till denna föda.

Under en av bäddarna (sannolikt Laws) funno vi ett litet låst skrin av rostig järnplåt; men som ingen nyckel hittades, beslöto vi medföra det till blockhuset i det skick det var. Då det senare undersöktes befanns det innehålla en del fickur, mestadels av mindre värde, fingerringar av guld och, vad som särskilt intresserade oss, ett cigarrfodral av silver med namnet "W. Lilburn" ingraverat på ena sidan. Lordens ur fanns egendomligt nog icke i denna samling; men att han haft ett dylikt och därtill ganska dyrbart var ju satt utom allt tvivel.

Vart hade då detta tagit vägen?

En äckligt mysklukt från skinnen fyllde grottan, så vi voro mer än belåtna, när vi avslutat vårt värv och åter befunno oss i friska luften.

Denna undersökning hade icke tagit mer än ungefär en timme i anspråk, så jag hade en god del av dagen över för att tillfredsställa min nyfikenhet angående kopparfyndigheterna.

Jack och jag bestego därför bergplatån för att först och främst undersöka, om den i grottan eller rättare schaktet bearbetade malmgången sträckte sig längre in i berget, eller om hela fyndigheten blivit sluttömd.

När betäckningen bortskrapats, fann jag till min stora glädje, att jag upp i dagen följa den minst tee femtiotal meter framåt.

Här låg ju en hel rikedom innesluten i detta berg; väl tusental tons av denna koppar, som blott behövde brytas för att få användning i industriens tjänst.

Vid min fortsatta undersökning längre norrut fann jag även andra fyndigheter, nämligen rikaste tillgång på s. k. brokig kopparmalm, vars brunröda, i blått brokigt anlupna färg givit den dess namn.

Mitt bröst vidgades av tacksamhet och min själytillit steg inför dessa lysande förhoppningar. Finge jag nu blatt brytningsrätt till dessa gruvor, då låg framtiden klar för mig drömmen om Gunlög skulle kunna förbytas i den ljusaste verklighet.

Jack som var livligt intresserad av mitt förehavande, följde noga med min beskrivning över olika slag av kopparmalmer; men för att icke trötta ut honom med dessa svårförstådda saker, förde jag samtalet in på andra ämnen.

På hemvägen fick jag honom därför att berätta om Gunlög.

Jag fick sålunda höra händelser ur hennes barndom och uppväxtår, hur Paul Latour varit hennes vän och lärare, hur hon aldrig gjort honom en sorg, utan ständigt, även under brist och fattigdom varit hans glada och förnöjda flicka.

Att han i mig hade en uppmärksam åhörare var givet och jag hade så gärna velat för honom bekänna hur kär hon även blivit för mig, men ännu måste jag vänta, ännu ägde jag ingenting annat än nyvaknade förhoppningar, som kanske en vacker dag skulle fullständigt gäckas.

Innan vi visste ordet av voro vi sent på aftonen åter vid blockhuset, och jag uppsökte genast Norton för att berätta utgången av vår undersökning av grottan. När jag gjort detta och avlämnade skrinet, fortsatte jag:

"Dr Norton, det märkligaste med denna grotta är, icke det att den tjänat till gömställe åt några bovar, utan att den äx ett avglömt — gruvschakt. Se här, — jag visade honom proven jag medfört — se här, gediget kopparmalm från detta schakt och här, en, som det tyckes, förening av euprosulfurat och ferrisulfid från bergets norra del."

Norton fattade proven och vägde dem i sin hand.

"Så sällsamt", sade han, "verkligen — koppar i tvenne olika slag av malmer. Jag gratulerar er Ljung till denna storartade upptäckt. Detta fynd gör er i ett tag till en rik man."

"Men", avbröt jag, "gruvorna tillhöra ju er lika mycket som mig, ty utan er mellankomst lär jag väl aldrig blivit satt i tillfälle att göra dessa rön."

"Möjligen, men jag har ett annat mål i livet än jobba med gruvor. Säg mig dock hur ni — en vanlig kroppsarbetare — förstår att t. ex. detta är gediget koppar under det, det här är en förening av euprosulfurat med ferrisulfid?"

Han gav mig under lugg en underligt frågande blick.

Jag hade i min iver alldeles glömt den roll jag hittills spelat och jag rodnade.

"Dr Norton", sade jag, "förlåt att jag inte varit uppriktig mot er. Jag var vid den tiden vi träffades visserligen endast en sysslolös arbetare, men jag hade kanske bort berätta att jag en gång hemma i Sverige varit i bättre omständigheter och till och med avlagt ingenjörsexamen. Att jag inte gjorde det berodde, dels på en dum stolthet, dels och kanske mest därpå att jag fruktade — om jag berättat er allt — ni kunde ha ansett mig som en fullständigt urspårad person och jag sålunda gått miste om en anställning jag så väl behövde".

Jag rätade på mig; det var ju inte längre varken nödvändigt eller passande att dölja dessa förhållanden.

"Mr Ljung", sade Norton i vek ton, "första gången jag såg er i Winnipeg, förstod jag av hela ert sätt och uppträdande, att er illa medfarna arbetsdräkt dolde en person, som sett bättre dagar. Jag har av grandlagenhet inte velat forska i ert förflutna utan lämnat åt er själv att meddela därav vad ni fann för gott.

"Men jag har väntat på detta ert förtroende, mr Ljung, — ty det har känts tung att ni, under denna vår samvaro, föredragit att ställa er själv i skuggan och hellre velat i mig se den främmande förmannen än den förtrolige kamraten. Nå, jag antar att detta förhållande nu upphör och att vi, som under dessa veckor delat både mödor och faror, nu känna varandra tillräckligt för att närmare sluta oss tillsamman och hädanefter i vänskap och förtroende, dela både gdädje och sorg. Se här min hand, Tom Ljung, låt oss bli vänner och bröder, icke blott för denna färd, utan för hela livet!"

Vad skulle jag svara på detta oegennyttiga erbjudande? Jag saknade ord — och kunde blott, djupt rörd och tacksam, räcka Norton min hand till beseglande av vårt vänskapsförbund.

När vi dagen därpå träffades, var Norton, trots den sorg jag ansåg han bort känna efter Lilburn, vid ett strålande gott humör. Vi hade långa överläggningar om vad som borde göras, dels med avseende på gruvfyndet, dels vad det gällde det i grotttan kvarliggande tjuvgodset.

Till sist enades vi om att jag, fortast möjligt, skulle kartlägga bergplatån och inrösa det område på vilket jag ärnade söka inmutningsrätt.

Med nuvarande till gång på hjälp, borde detta arbete icke taga många dagar i anspråk, då ju ingen större noggranhet var av nöden.

Till första polismyndighet skulle utredandet av den "smygande Kattens" kvarlåtenskap överlämnas. Detta senare kunde då knappast ske förrän i Winnipeg, dit Norton, görligast första, ämnade sig för att sätta sig i förbindelse med Lilburns anhöriga i England.

Det var sålunda brådskande föremål som förestodo och Jack' Eide och Godvar fingo händerna fulla dagen lång.

Störar höggos, "baslinjer" stakades och ett tåg, tillhörigt Jack, försiddes med knutar och fick tjänstgöra som mätkädja.

Efter fyra dagars träget arbete voro kartans huvudkonturer färdiga och det återstod blott att efter ögonmått inlägga några topografiska detaljer och hyfsa upp det hela så det såge tilltalande ut.

Det område av berget, som lades mellan gränsrösena, var cirka 700 meter långt och 500 meter brett, en värdefull klump, om det nu också inte helt och hållet bestod av kopparmalm.

Under tiden hade Norton fått färdigt sitt dokument, rörande alla förhållanden vid lord Lilburns bekännelse och fasaväckande slut.

Dokumentets överensstämmande med verkliga förhållandet bekräftades under edlig förpliktelse av Norton och mig och våra egenhändiga namnteckningar bevittnades av Jack, Eide och Godvar.

Till handlingen skulle biläggas de effekter vi funnit efter de mördade, nämligen tillhöriga Lilburn

en browning,

en skinnpåse med guldmynt,

en delvis av vatten uppblött annotationsbok,

ett cigarrfodral med ägarens namnteckning (W. Lilburn).

Lordens jaktbössa antogo vi funnes i samlingen uppe i grottan, men kunde icke av oss identificeras.

Tändsticksetuiet, märkt C. S. ansågo vi tillhöra Charles Sullivan.

Allt detta skulle av Norton uppvisas inför domstol i Canada och England för att få lagligt fastställt Lilburns och Sullivans död.

När nu sålunda allt ordnats på bästa sätt, det under våra förhållanden kunde ske, var det ingenting som hindrade att vi allvarligt tänkte på uppbrott och alla hade vi var och en orsak önska att detta skedde ju förr ju hellre.

TOLFTE KAPITLET.

Dr Nortons berättelse.

Förberedelserna till avresan började omedelbart.

Vi voro tvugna att, för upptagande av Jacks efterlämnade båt och sladar, följa honom samma väg tillbaka som han tagit hit; men denna gång skulle det icke taga så lång tid, försäkrade han. Vi voro nu flera att hjälpas åt och bagaget betydligt lättare. En omstuvning skulle företagas och allt onödigt kvarlämnas i blockhuset. Flotten behövde och förstärkas. Under det våra män styrde om allt detta, togo Norton och jag vägen till sjöstranden, resonnerande om färdens olika händelser.

"Ja, sade Norton, "min resas mål är i huvudsak nått — lyckligt eller olyckligt, beror på hur man tager saken. Lyckligt så tillvida att en öntålig fråga lösts av sig själv — olyckligt därför att vi endast kunnat konstatera lard Lilburns död, utan att ha förmått bringa honom någon hjälp. Vän, Tom", fortsatte han, "denna Lilburn är icke, som du kanske trott, en nära anhörig till mig, nej han är icke ens min vän. Personligen har vi träffats endast ett par gånger och ändå har han djupt ingripit i mitt liv.

"Låtom oss sätta oss här, skall jag berätta dig de händelser som föranledde denna färd. Du behöver veta vad som inträffat innan vi räkades för att rätt förstå händelsernas sammanhang och hur slumpen undan för undan hjälpt oss fram ända hit."

Norton framtog ur sin plånbok ett fotografi, som han räckte mig.

"Se här", sade han, "ser du bilden av en ung kvinna — det är Lilburns hustru!"

Fotografiet föreställde en ung dam med vackra, älskliga drag. På kortets baksida stod skrivet: "Till Henry Norton fr. Mabel".

"Jag bör först nämna, käre Tom, att miss Mabel Willtrop, sedermera mrs Lilburn, är min kusin, att vi växt upp tillsamman och under denna oförgätliga tid delat barndomens glädje och sorger. Mabel är, som du kan se, mycket vacker och i mina ögon den vackraste på jorden. Hennes hår har guldets färg och de mörka ögonen ha strålat av glädje och levnadslust.

"Hon är dessutom god, älskvärd och — rik. Hennes far (modern dog vid hennes födelse) ägde den stora domänen Willtrop Castle i England, vilkens skötsel han själv på det noggrannaste övervakade.

"Hans stall var vida beryktat och de stora jakter han årligen arrangerade voro eftersökta av de mest framstående män.

"Som släkting fick jag vistas när och hur länge som helst på Willtrop och, så fort ringaste anledning gavs, skyndade jag att draga fördel av denna min rättighet.

"Du kan väl förstå, Tom, att det gick mig, som det vanligast går, min barndoms beundran för Mabel övergick så småningom till den varmaste kärlek.

"Men", fortsatte Norton med en suck, "den tycktes icke vinna något gensvar.

"Mabel såg i mig blott lekkamraten, vännen, som kanske allt för villigt lydde varje hennes nyck.

"Så kom hösten 1885 med klara vackra dagar. En större jakt var anordnad på Willtrops ägor och Mabel själv skulle deltaga däri.

"Bland inbjudna befanns även lord Lilburn, en ivrig jägare, som gjort sitt namn känt genom en resa i Australien, vars egendomliga djur- och växtvärld han skildrat i en nyss förut utkommen bok.

"Mabel, som med största intresse läst denna hans beskrivning, ville ovillkorligen göra hans persooliga bekantskap och, som nu ett passande tillfälle gavs, sändes honom en artig inbjudan till jakten, vilket anbud välvilligt mottogs.

"Jag skall icke tröttta dig eller pina mig själv med detaljer, alltnog, ett par veckor efter jakten, voro Mabel Willtrop och William Lilburn — förlovade.

"Jag flydde från Willtrop Castle, från Mabel och allt som varit mig kärt och kastade mig med förtvivlans energi på mina studier. Ett intensivt arbete skulle väl, hoppades jag, så småningom lindra den smärta jag kände.

"Julen samma år vigdes Mabel och Lilburn i Willtrops gamla kyrka.

"Från Mabel hade jag strax förut mottagit ett brev med enträgen inbjudan att bevista deras bröllop, men jag kände att jag icke förmådde bevittna deras lycka.

"Jag stannade därför vid Oxxford och fortsatte mina studier med det resultat, att jag redan på våren kunde taga min medicine doktorsgrad.

"Jag var då 28 år och Mabel 22.

"Då jag efter mina avlidna föräldrar, vars enda barn jag var, hade erhållit en jämförelsevis stor förmögenhet, kunde jag utan vidare bosätta mig i London och sökte där genom att lindra andras lidande bota mitt eget.

"Så förgingo tvenne år under vilka jag icke hörde något annat från hembygden än att Mabels far hade dött och Willtrop Castle nu styrdes av den härskystne och häftige Lilburn.

"Det var sålunda med blandade känslor jag en dag mottog ett brev, av vars utanskrift jag förstod att det var från Mabel.

"Detta brev, som jag sedan aldrig lämnat från mig, har jag här och du skall få del av dess innehåll."

Norton vecklade upp det nötta brevet och läste:

"Willtrop Castle den 1 mars 1887.

Min kära Henry!

Jag har nu på så lång tid icke hört något från dig att jag fruktar du i din nya omgivning alldeles glömt både mig och den vänskap, som i vår barndom höll oss så troget tillsamman.

Om så är förhållandet, gör du mig orätt, ty jag tänker ofta på dig och minnes med saknad denna tid, då vi nästan dagligen träffades och ingen sorg tyngde våra sinnen.

Men tiden har gått och de förändringar den medfört har tyvärr för mig varit av den sorgligaste art.

Men käre Henry, den Mabel, som i dag skriver till dig, är en djupt kränkt och olycklig kvinna! Jag har ingen annan att vända mig till än dig; du är min kusin och, som jag hoppas, ännu min vän, du måste råda mig, hjälpa mig!

Jag blygs att på papperet nedskriva vad som inträffat, men du måste ju få veta det. Ack Henry — tänk dig så förfärligt — min man har övergivit mig, skilts från mig i vrede och unnder de mest kränkande beskyllningar.

Men, jag skall söka sansa mig och berätta händelserna så som de så oförmodat inträffade.

Du kommer väl ihåg Georg Linton, betjäntgossen, som min far vid hans femtonde år anställde här i huset. Linton är nu väl en nitton år och har genom sitt lugna, städade uppförande blivit min och allas farvorit. Hans mor, Dora Linton, var på sin tid min sköterska och har sedan dess bott i det lilla huset vid parken. Om Georg Lintons far har man hittills ingenting vetat.

Min man har utan min vetskap knappat in på Doras underhåll och detta har väl gjort henne bitter.

En morgon under det min kammarjungfru höll på att fästa upp mitt hår, underrättades jag att denne Georg Linton anhöll om ett enskilt samtal med min man var för tillfället utgången.

Utan att vidare reflektera häröver fick han min tillåtelse och stod strax därpå blyg och förlägen i min sängkammare.

"Vad är det du önskar, käre Georg?" frågade jag.

"Min mor", stammade han, "har skickat mig hit med detta konvolut, som innehåller något som är av intresse för herrskapet att veta", sade han, "Mor ville jag skulle lämna det till lord Lilburn, men jag trodde det var bättre lämna det till er, mrs."

Jag öppnade brevet, som innehöll bl. a. en dopsedel samt ett egenhändigt meddelande från min far till Dora Linton, däri han lovade henne taga vård om sin son — Georg!"

Betjäntgossen var sålunda en halvbror till mig.

"Känner du till innehållet i detta brev?" frågade jag, på det obehaglligaste överraskad av detta så oväntade förhållande.

"Något litet", sade ynglingen, djupt rodnande och i upprörd ton.

Jag tillsade kammarjungfrun att avlägsna sig för att utan vittne få fortsätta samtalet.

"Jag ville aldrig framlämna det där, men mor hotade då att göra det själv och detta ville jag förekomma."

"Och vad fordrar du och din mor?"

"Jag fordrar ingenting", snyftade Georg, "endast mrs Lilburn förlåter mig."

Han föll på knä för mig och jag vet icke vilken impuls som drev mig, om det var medlidande med den tröstlöse ynglingen eller något annat, allt nog, jag lutade mig mot honom och — smekte hans panna... i detsamma kände jag ett svidande slag över min kind, och när jag rusade upp, stod min man i dörröppningen med ridpiskan i hand, blek av raseri.

Han kallade mig med namn, som jag icke kan varken uttala eller nedskriva.

"Är det så du aktar mitt namn och min husliga ära?" röt han och skulle ha flugit på Georg som en vilde, om jag icke ställt mig emellan dem.

Vit ända till läpparna slog han med en skräl igen dörren och avlägsnade sig. Jag bad Georg förtiga vad han sett och skynda sig bakvägen ut; han skulle framdeles få höra av mig.

Jag såg mig i spegeln och kände knappt igen det spöklika ansikte med sin röda strimma, som tedde sig där. Mina knän vacklade, det svartnade för mina ögon och jag skulle fallit till golvet, om icke Nelly, min trogna mig i sina armar.

Nelly skötte mig ensamt under flere dagar. Hog förteg för tjänarna vad som inträffat och sade att jag led av — tandvärk och var mycket sjuk.

Från min man hörde jag inte förrän en vecka gått, då en skrivelse, postad London, anlände från honom. Han stod då i begrepp att lämna England; mig ville han aldrig återse, skrev han.

Där, käre Henry har du hört det väsentligaste, jag förmår icke heller skriva mer, beder blott, kom oförtövat hit till din tröstlösa

Mabel."

Norton vek långsamt ihop brevet och gämde det åter i sin plånbok.

"Du kan gissa Tom", fortsatte han, "hur denna berättelse verkade på mig, det var som jag själv fått piskslaget och jag sjöd av vrede.

"Så fort jag skaffat vikarie för min praktik, begav jag mig i väg till Mabel. Vad hon blivit blek och mager märket efter slaget. Vid denna syn hade jag svårt behålla fattningen. Hade jag då haft Lilburn i min närhet, fruktar jag det värsta.

(Forts.)

Nordbor i Förenta Staterna

I Rockford ha som lärarinnor antagits Elisabeth Helm och Beda Kellstrom.

Guvernör Peter Norbeck i South Dakota har till bitr. "market commissioner" utnämnt F. O. Simonson från Pierre.

Som lärarinna i engelska och historia vid högskolan i Soumonok har antagits Margaret Anderson från Galesburg, Ill.

Southern Pacific Company har till befälhavare på ångaren "Costa", bolagets största båt, utsett svensken Ivar Richard Plomgren i Oakland, Cal.

Under ett anfall av sinnesförvirring har sergeanten i reguljära armén Charles C. Burell från Denver berövat sig livet. Hans regemente är förlagt till Fort Logan.

Under arbete på en lastkaj blev häromdagen Benjamin Hanson i Duluth skadad så svårt att han en timma efter olyckan avled. Den förolyckade efterlämnar hustru och tre barn.

Svenska nationalförbundet i Spokane har gått in på att lämna finansiellt understöd för den i staden nyorganiserade manskörens resa till sångarfesten, på villkor som i förra numret omnämndes.

Genom att intaga gift har 22-åriga Ellen Swanson i Gilford, Mont., tagit sig aydaga. Hon ägde själv en vacker farm och bodde ensam i en byggnad. Anledningen till hennes handling är fullkomligt obekant.

South Dakotas immigrationsdepartemang har anställt W. G. Ostrander från Brokings till att handla fördelningen av arbetskraft för det kommande skördearbetet. Ostrander har tillträtt sin befattning i Pierre.

Som sjuksköterska utexamineras i dagarne vid sanatoriesköterskeskolan i Battle Creek, Mich., Hanna Adina Edholm från Rockford. Hon kommer att kvarstanna i Battle Creek någon tid, emedan efterfrågan på sjuksköterskor f. n. är mycket stor därstädes.

Strängt straff. Den i förra numret omnämnde Harry P. Peterson i Duluth som befunnits skyldig till mord i andra graden, emedan han med automobil påkört och dödat Nels Nelson i samma stad har nu blivit dömd till straffarbete under en tid av ända till femton år.

Studenter med svenska namn i Carnegie tekniska institut i Pittsburgh, som i år få sitt diplom äro Harold J. Bergwall, Raymond A. Freeburg och Melven O. Swanson, alla från Jamestown, N. Y., Robert W. Skoog, Kane, Pa., David D. Stark, Denver, Colo., Earl H. Beckman, Westfield, N. Y., A. Edward Levin, Hartford, Conn., Herbert Erickson Hellström, Wheeling, W. Va., Georg H. Jacobson, Kalamazoo, Mich., Louis S. Jocobson, Kalamazoo, Mich., Wm. H. Norman, Pittsburgh, Elmer G. Peterson, Mc Keesport, Pa.

Förre polischefen i Nome, Alaska, William Larson, har efter någon tids sjuklighet avlidit i nämnda stad, omkring 46 år gammal. Jämte sin svåger, den så sorgligt förolyckade senator Conrad Freeding, reste Larson den 1 juni i fjol upp till Alaska, där sålunda nu båda mött och fällts av den obeveklige liemannen. Den avlidne sörjes närmast av hustru och en 15-årig dotter. Wm. Larson var även bekant i San Francisco, där han vistades för ett 20-tal år sedan. L. var född i Stockholm, där hans fader var poliskommisarie.

Svenska frikyrkans årsmöte. Frikyrkans trettiotredje årsmöte hölls i Boone, Iowa, med början den 6 juni. Redan vid mötets första session anmäldes 107 röstberättigade medlemmar. Det gångna året har varit rikt på välsignelser för verksamheten. Vid val av styrelse blev E. A. Halleen vald till ordf., Andrew Modig v. ordf., C. Olson sekr., Oscar A. Anderson bitr. sekr. A. Anderson omvaldes till missionsföreståndare och finanssekreterare. Till medlemmar av förningsnämnden: P. Benson, E. A. Halleén, Aug. H. Modig. I verkställande kommittén: Oscar Dahlberg, Oscar A. Anderson och Andrew Modig.

Skolungdom, som utmärker sig. Den sjuttioandra slutexamen vid Knox college i Galesburg, Ill., hölls förliden vecka. Graden bachelor of arts tilldelades bl. a. Margaret Louise Anderson, Galesburg, Ruth Genevive Johnson, Galesburg, Sarah Charlotte Johnson, Yates City, Gertrude Olson, Galesburg, och Clarenc e Rueben Swenson, Donovan, Carl Arvid Swanson och Pearl Williamson från Galesburg erhöllo diplom från musikkonservatoriet. För flit och uppförande fingo följande elever särskilt hedersomnämnande: Margaret Anderson, Gertrude Olson, Helen Johnson, Jean Jackson, LeForrest, Olson, Marie Johnson, Leland Olin, Janet Johnson och Martha Rodman.

På den lärda banan. Hedersgraden doctor science har av South Dakotas universitet tilldelats prof. Niels Ebbesen Hanson, som i 22 år undervisats vid nämnda lärodomsanstalt. Graden master of arts har samtidigt tilldelats C. A. Berdahl från Sioux Falls samt graden bachelor of arts and scinces H. A. Ericson från Hawarden, Iowa, Ethel Fleming, Ellendale, N. D., Peter Galin, Minneapolis, Minn., Carol Gunderson och Frances Gunderson, Vermillion, S. D., Mollie Hedlin, Vermillion, M. C. Helm Pierre, S. D., Kathleen Simonson, Vermillion, och Ellen Söderström, Beresford, S. D. Graden bachelor of laws tilldelades O. S. Erickson från Sioux Falls, S. D., S. G. Horner, Sioux City, Iowa, och D. L. Olson, Willow Lake, S. D. Lärarinnediplom tilldelades Eether Hvistendahl från Canton, S. D.

Svenska missionsförbundets trettiotredje årsmöte hölls den 20—25 juni i Svenska tabernakelförsamlingens kyrka i Minneapolis, Minn.

Minnesota skandinaviska storloge av godtemplarorden höll nyligen sitt tjugosjätte årsmöte. Mötet hölls å statens gamla kapitoliebyggnad, där särskild möteslokal upplåtits.

Den svensk-amerikanska sångerskan miss Sjöselius från Duluth, Minn., har i dagarne fått en vink av myndigheterna i Tyskland om att "det är bäst att alla amerikanska damer, vilka vistas i Tyskland, avresa därifrån. Miss Sjöselius, som på grund härav mäst avbryta ett flerårigt kontrakt vid Mannheimoperan har redan anlänt till Köpenhamn på hemresa.

Svensk yngling omkommen. En sorglig olycka timade i Moscow, Idaho, härförliden då Albert Anderson, som just dagen förut hade fullbordat en 4-årig kurs i statsuniversitetet och erhållit graden bachlor of science, blev överkörd av en O. W. R. & N.-järnvägens motorvagn och så illa skadad att han avled följande dag utan att ha återfått medvetandet.

En svensk-amerikansk författare. The Squanicook Parish är namnet på fil. dr Emanuel C. Charltons nyss utkomna bok. Dr Charlton har under senaste åren varit ganska produktiv och förut har från hans penna utkommit följande böcker, alla på engelska språket: Methodism in Orange, The Fisherman's Friend, Fishermen of Gloucester, The Fisherman, A Monthly Magazine, Published in the interest of the Gloucester Fishermen's Institute, Bound i two volumes, The Ompompanoosuc Parish, A Centennial History of Methodism in Union Village, Vermont, A Puritan Captain, A Historical Novel, dealing with Puritan life at sea, In Memoriam, The Life of Deacon John Hoffart, A Hystory of the Bakerville Church, Ragged Hill, a Rural Parish, A Sketch of Brookfi eld Methodism. Bland hans bästa böcker är novellen A Puritan Captain, skildringen ur sjömanslivet, som det var på den tiden då puritanerna voro den ledande makten i New England. Det har varit ifrågasatt att översätta den till svenska språket. Dr Charlton är född i Sverige, men har studerat i Amerika och i många år varit pastor inom amerikanska M. E. samfundet. Han är nu bosatt i Haverhill, N. H. Han är väl känd bland de äldre svenskarne i Gardner och Orange i Massachusetts och för resten vida omkring.

Med Carl G. Frossel, som nyligen häktades i New York såsom misstänkt för att ha tillnarrat sig pengar och värdesaker genom att uppgiva sig vara svenske ministern Ekengren, hölls häromdagen förhör inför domare Fuchs i Jefferson Market polisdomstol i nämnda stad. Den anhållne erkände därvid de brott, för vilka han anklagades och sattes under $2,000 borgen för vidare inställelse. Av dem Frossel skulle ha lurat var endast juvelerarefirman H. Tecla & Co., 398 5th ave., representerad. Firmans ombud anklagade Frossel för stöld av en briljantnål, värderad till $50, som hade lämnats honom till påseende under antagande att han var minister Ekengren. Den detektiv som haft sakens utredning om hand meddelade att Frossel begått förfalskningar i Chicago och Boston, innan han blef fast i New York. I Chicago uppgingo förfalskningarne till omkring 5,000, under det att de i Boston voro jämförelsevis små. Bland dem som han lurat i New York är James F. Clare, innehavare av ett hotell vid Long Beach, som gav honom $25 på en falsk check, varjämte han blev skyldig $40 för inackordering. Övriga som bedragits äro firmorna Altman, Gorham & Co., Rogers Peet & Co., Martin & Martin samt Martin Gross Co. Möjligen finnes andra, vilka ej givit sig tillkänna.

Akademiska examina. Vid statsuniversitetet i Washington erövrades vid vårterminens slut akademiska grader av bland andra följande: master of arts: mrs J. E. Vickner, pastor O. R. Karlström, pastor E. C. Bloomquist, samtliga med skandinaviska språk som huvudämne. Som biämne hade mrs Vickner franska och de nämnda pastorerna tyska. Bachelor of liberal arts: Arlie Maude Anderson, Geneva Antoinette Ericksen, Bertha Hegman, Alfred P. Johnson, Alice M. Johnson, Anna H. Johnson, Fred A. Lind, Florence Margaret Peterson, Anna S. Stendahl, LeRoy Dwight Swanson, Bachelor of science: Clarence L. Anderson, Helen M. Anderson, Helen R. Hanson, Hilda Johnson, Cecilia O. Olson, Bachelor of fine arts: Florence H. Bergh, Bachelor of education: John F. Davidson, Ralph R. Lind, Frank W. Peterson. Kemisk ingenjörsexamen: Carl H. Kallender. Jägmästareexamen: George B. Vetter. Gruvingenjörsexamen: J. C. Johnson. Apotekareexamen: Everett N. Peterson, Marcus W. Mansån. Livstidsdiplom som lärare: Alice Olivia Anderson, Josephine Lindborg, Elizabeth Nelson, David Ohlson, Mary H. Peterson. Normalskoldiplom: Arne M. Anderson, Helen M. Anderson, John Frederick Davidson, Geneva A. Ericksen, Sigrid M. Hall, Helen R. Hanson, Alfred P. Johnson, Anna H. Johnson, Hilda Johnson, Ralph R. Lind, Cecelia O. Olson, Florence M. Peterson.

Världens Bästa Tuggtobak

COPENHAGEN

Den rikaste lukt.
Tuggtobaken som varar längst.

HOS ALLA HANDLARE.

Inga plågor på tandläkarkontoret

Den gamla fruktan för tandläkarstolen tillhör nu det förflutna. Jag kan nu utföra hvilken tandläkaroperation som hälst så godt som utan smärta genom nya metoder och maskiner, jag erhållit på mitt kontor.

Dr. Cecil C. Jeffrey
Tandläkare

Undersökning och beräkningar gratis.

ALLT ARBETE GARANTERAS. PRISEN ÄRO MODERATA.
Telefonera Garry 3030 för upplysningar eller möte.
HÖRNET LOGAN OCH MAIN INGÅNG FRÅN LOGAN AVE.
Jag talar med eder på edert eget språk.

CANADIAN NORTHERN

PÅ EDER SOMMARRESA
RES PÅ CANADIAN NORTHERN
PACIFIC COAST
Sommarexkursionsbiljetter till
Vancouver, Victoria, New Westminster, Seattle, Portland, San Francisco, Los Angeles, San Diego.
Till salu den 15 juni till den 30 september.
Biljetten räcker till den 31 oktober. Man kan stanna på vägen.
SPECIELLA BILJETTPRIS Northern Pacific Coast Points Juni 25, 27, 30; Juli 1 och 6
Två månaders gräns. SPECIELLA BILJETTPRIS Jasper Park och Mt. Robson Maj 15 och 30 september.
TILL OSTRA CANADA
Rundtripp 60 dagar. Sommarturist.
Biljetter den 1 juni till den 30 september.
Standard tåg med elektrisk belysning och observationsvagn genom bergen och Winnipeg till Toronto. Standard sov- och turistvagnar.
Pamfletter och fullständiga upplysningar givas med glädje av alla stationsinspektorer vid Canadian Northern eller av
R. CREELMAN, G.P.A.
Winnipeg, Man.

A. L. MACINTYRE
381 och 383 Donald Street, Winnipeg.
Stenar, monument och kyrkogårdsstaket. Modärnt arbete och moderata priser.
Se mig, innan ni placerar eder order någon annanstans. Skriv på vilket språk som helst.

BOKKATALOG
sändes fritt på begäran. Den innehåller förteckning på modärn och äldre litteratur på svenska. Särskild katalog öfver nya böcker medsändes. God litteratur från 15c. till högre priser. Äfven sändes en förteckning öfver svensk musik till billigt pris.
EFTERSÄND KATALOG IDAG!
Jag upptager order på alla böcker i katalogen.
NILS F:SON BROWN,
325 Logan Avenue, Winnipeg, Man.
Likvid insändes bäst i Money-Order, Postal Note eller registreradt bref.